

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2013. augusztus 29.
(csütörtök)**

Cseri Kálmán

VEZET AZ ÚR

Alapige: Apostolok Cselekedete 16,6-10

Azután átmentek Frigia és Galácia földjén, mivel a Szentlélek nem engedte nekik, hogy hirdessék az igét Ázsiában.

Amikor Mizia felé mentek, Bitinába próbáltak eljutni, de Jézus Lelke nem engedte őket. Erre Mizián áthaladva lementek Tróászba.

Egy éjjel látomás jelent meg Pálnak: egy macedón férfi állt előtte, és ezekkel a szavakkal kérlelte őt: „Jöjj át Macedóniába, légy segítségünkre!” A látomás után nyomban igyekeztünk elmenni Macedóniába, mert megértettük: oda hívott minket az Isten, hogy hirdessük nekik az evangéliumot.

Imádkozzunk!

Kegyelmes Istenünk, mennyei Édesatyánk, hálásan köszönjük a mai nap eddigi részét. Köszönjük, ha a te nagy nevedet hívhattuk segítségül reggel. Köszönjük, ha ma is tapasztalhattuk erőtlenségünkben, hogy te az erőtlén erejét megsokasítod.

Köszönjük neked ezt a csendes órát, amit elkészítettél itt a nap végefelé. Köszönjük a gyülekezet közösségét. Köszönjük gondviselő szeretetedet, hogy adtál esőt.

Kérünk, ajándékozz meg minket most a te szent igéd esőjével. Öntözd meg a mi lelkünket, hogy hadd teremjük gazdagon a Lélek gyümölcsét a te dicsőségedre és mások javára.

Így kérünk, hogy ajándékozz meg igéddel és áraszd ki ránk Lelkedet.

Ámen.

Igehirdetés

Ez az igeszakasz egyebek között arról is szól, hogy Isten országában rend van. Isten nem rögtönöz. Megvan a maga terve az emberek életére nézve. És ezt az Ő tervét a tudomásunkra is hozza. Boldog ember az, aki megérti Isten tervét és alárendeli annak a maga akaratát. Mindig nagy probléma lesz abból, ha valaki nem érti vagy nem ért egyet azzal. Értetlenül fog állni életének sok fordulója előtt. Nem fogja észrevenni azokat a lehetőségeket, amiket Isten neki készített el. Nem találja helyét a világban. Ezek azok az emberek, akik mindig menekülnek, és úgy gondolják, hogy akkor lennének boldogok, ha minden másképpen lenne, mint ahogy van.

Pál apostol itt készül a második missziói útra. Természetesnek tartja, hogy először végiglátogatják azokat, akiket az első útjuk során Jézushoz vezettek. Istennek azonban más terve van. Ő azt akarja, hogy új utakra menjenek az apostolok, egészen új feladatokat vállaljanak és végezzenek el. Éppen ezért a Szentlélek nem engedi, hogy ott hirdessék az evangéliumot. Nem tudjuk, hogy ez hogyan történt, hogyan éltek ezt át. Minden bizonnyal úgy, hogy olyan akadályokat gördített Isten az útjukba, amikről felismerték, hogy nem arra kell menniük.

Aztán elindultak egy másik irányba. Ott meg azt olvassuk, hogy Jézus Lelke nem engedte arra őket. Akkor mit kell ilyenkor tenni? Van, aki lázad és a lehetetlenség konok falán zúzza véresre koponyáját — ahogy Reményik Sándor írja. Isten gyermeke ilyenkor vár és figyel. Mert ha úgy indult el, hogy Isten vezetését kéri, és oda akar menni, ahova Isten küldi, akkor hadd mondja meg Isten. Ezek szerint nem oda kell menni, ahova elidultak.

És ekkor látja ezt az egyszerű látomást és hallja ezt a kedves hívó mondatot: gyere át hozzánk, Macedóniába, és légy segítségül nekünk.

Ne akadjunk fenn azon, hogy Pálnak itt látomása volt. Nem sok látomásról ír a Cselekedetek Könyve, utána pedig teljesen megszűntek ezek. Azért volt akkor erre szükség, mert akkor az Újszövetségnek egyetlen sora sem volt még leírva. Nem irányíthatta Isten az Ő írott igéjén keresztül szolgáit, hanem ilyen módon irányította. A Szentlélek győzi meg őket arról, hogy ez Istennek a hívása és küldése. Minket ma már az Ő írott igéjén keresztül irányít és vezet, de ugyanaz a Szentlélek győz meg minket is arról, hogy amit most olvastam, és amire közben gondolok, az nem véletlen, hanem Isten ilyen módon akar vezetni.

Így indulnak el, és olyan kedves ez a befejező mondat: miután ezt megértettük, azonnal igyekeztünk odamenni, mert megértettük, hogy Isten küld oda minket. — Ilyen egyszerű? Ilyen egyszerű, ha valaki komolyan oda akar menni, ahova Isten küldi. Pálék nem is sejtik, hogy miközben ők ezt megértették, és elindulnak most már a helyes irányba, Isten már készítgeti Filippiben Lídia szívét, nyitogatja Athénben Dioniziosnak és Damarisnak a szívét. Korinthusban az az Akvila és Priscilla, aki azt sem tudja, hogy Pál a világon van, már kész a misszióra, amit majd vele együtt fognak végezni. Isten a nagy szervező, aki bölcsen időzít minden eseményt, már készíti ezt a második missziói utat.

Az a tapasztalat, hogy ezzel kapcsolatban három jellegzetes emberi magatartással találkozhatunk, hogy tudniillik valakit érdekel-e az, hogy mit akar vele Isten és hajlandó visszafordulni onnan, amerre nem engedi Isten, tud csendben várni addig, amíg megérti az Ő akaratát, és ha megértette, azonnal elindul abba az irányba, ahova küldi.

a) Az első jellegzetes magatartás, amikor valaki a saját terveinek a megvalósításához kéri Isten segítségét. Ezek az emberek szokták mondogatni azt az imádságnak nehezen nevezhető mondatot: Jó Istenem, segíts meg! De miben? Abban, amit én elgondoltam. Akkor itt most ki használ kit? Az ember akarja használni Istent, és ez nem működik. Ez istenkáromlás.

b) Vannak olyanok, akik nem tagadják Istent, de nem is kérdezik soha. Mennek a maguk útján, a maguk feje után, de ha valami baj történik, Istent vádolják. Ezek az emberek nem összekulcsolni szokták a kezüket, hanem ökölbe szorítják, és sorolják, hogy milyen Isten az, aki ezt megengedi, és miért éppen velem történt ez. Éveken át teszi tönkre a házasságát, meg az egészségét, és amikor nagy baj van, lázad Isten ellen. Addig nem kellett, de most Ő az oka annak a bajnak, amit pedig nyilvánvalóan az ilyen ember okozott.

c) A harmadik magatartás Páléké. Az a magatartás, ami megszólalt az ő ajkán már a damaszkuszi úton, miután tisztázta, hogy ki az, aki őt megállította. Egyetlen kérdése maradt: Uram, mit akarsz, hogy cselekedjem? — Ez a jézusi lelkület. Jézus az, aki azt mondta: igen, Atyám, mert így kedves neked. Egyetlen szempont van: mi kedves az Atyának. Na, de az nekem akkor éppen nagyon nehéz, kényelmetlen, kellemetlen. — Ez magánügy. *Az meg szolgálati ügy, hogy ha én az Úr szolgájának tekintem magamat, akkor azt teszem, amit az Ő akarataként megértettem.*

Olyan csodálatos, amikor Jézus a főpapi imában mintegy jelenti az Atyának: elvégeztem a munkát, amit rámbíztál. Az elején az van: mit akarsz, hogy cselekedjem, a végén ez a békesség és hála van: elvégeztem, amit rámbíztál.

Aki ilyen hittel jár, akinek ilyen módon természetes az, hogy egy magunkfajta gyarló hívő megértheti, hogy mi Isten terve az életünkkel, aki egyáltalán komolyan veszi azt, hogy van terve Istennek mindannyiunk életével, amit nem kötelező megvalósítanunk, mehetünk a magunk feje után is, de akkor ne Őt vádoljuk. Tehát, aki hiszi, hogy mindez így van, és ez működik, az az ember bizonyos abban, hogy soha semmi nem történik vele véletlenül. Az ilyen ember rendíthetetlenül hiszi, hogy a mi arasnyi kicsi életünk Isten hatalmas kezében van. Nem vagyunk kiszolgáltatva senkinek, mert kiszolgáltattuk magunkat Őneki, és ott teljes biztonságban vagyunk. Az ilyen embernek éppen ezért biztonságérzete és békessége van. Tudja, hogy Isten arra használhat, amire akar. Ez ellen nem lázadni kell. — A múltkor valaki felháborodott: hogyhogy én csak eszköz legyek Isten kezében? — Te szerencsétlen! Az Isten kezében lehetsz eszköz! Van ennél nagyobb kiváltság, rang és méltóság: a mindenható Isten küldetésében járni, tőle kapott üzenetet továbbmondani, tőle kapott erővel mások javán fáradozni?

Boldog ember az, aki ilyen módon éli meg, hogy én igenis eszköz akarok lenni Isten kezében. Az ilyen emberek érzik magukat a helyükön. Nem menekülnek, hanem helytállnak ott, ahova Isten állította őket.

Különös stabilitást és békességet eredményez az, amikor valaki bizonyos lesz ebben. Az ilyen emberek sem értenek mindent. Néha ők is kérdően néznek Istenre, amikor valami történik velük. Különösen, ha próbatételek történnek. Na, de ez is benne van Isten tervében. Benne volt Pál apostollal kapcsolatos tervében is. A 9,15 részben olvassuk, amikor Isten Anániáson keresztül üzeni Pálnak, hogy kiválasztott edényem vagy te, hogy hirdessed az én nevémet királyok és fejedelmek előtt, és megtanulod majd, hogy mennyit kell az én nevéért szenvedned.

Ez is benne van Isten tervében. Miért? Azért, amiért a Zsidókhöz írt levél 12. része indokolja ezt. Isten a szenvedésekkel edzi az övéit, hogy egyre használhatóbbak legyenek és a szenvedések elfogadása által az Ő szentségében részesüljenek.

Pál a beígért szenvedésekkel együtt vállalta, hogy Macedóniába kell mennie, ott majd megtudja konkrétan hova, és kinek, mikor, mit kell mondania. Az ilyen embernek minden energiája megmarad arra, hogy azt tegye, amivel Isten megbízta. Nem folyik el hiábavaló csatornákon a drága életerő, hanem mivel az egész ember Isten kezébe került, ezért Isten mindenestől arra használhatja, amire Ő akarja.

Mi kell ahhoz, hogy valaki ilyen vezethető ember legyen? Több mindent említ a Szentírás, de legalább három dolog kell.

Először is Istenbe vetett feltétlen bizalom. Az, hogy kétség nélkül bizonyos vagyok abban, hogy Isten jó, bölcs, Ő tudja, hogy mit miért tesz, ebben soha nem fogok kételkedni, és így bízom rá magamat. Tudom azt, hogy már az anyaméhben is volt gondja rám, és megvan a terve az életemre nézve. A legizgalmasabb kérdés a számomra az: vajon mi az? Lépésről-lépésre aszerint szeretnék járni.

A másik, hogy az ilyen embernek le kell mondania az önmaga feletti uralomról. Nem a magam ura vagyok. A legtöbb páli levél így kezdődik, amikor a feladót megjelöli: én, Pál, a Krisztus Jézus rabszolgája... A szolga nem beszél bele a gazdája dolgába, nem beszél ellene, teszi azt, amit mondanak neki. Pál ezt nem restelli, nem tagadja, hanem ez az ő rangja, az ő masszív önazonosság tudatának az alapja. Én a Krisztus rabszolgája vagyok. Ami mit jelent? Azt, hogy Ő fejünk, mi néki tagja, Ő a fény, mi színei. Mi cselédek, Ő a gazda, Ő miénk, Ővéi mi. (Az utolsó sor a bensőséges lelki közösségre utal.) Világos a felállás: Ő az Úr, én meg az Ő szolgája vagyok. Mit tegyek? Azt Ő mondja meg. Ha nem tudom, tőle kérdezem. — Sok emberből éppen ez hiányzik, és ezért nem tud Isten használható eszköze lenni.

A harmadik, hogy értenie kell az embernek, hogy Isten mit mond neki. Páléknak is itt különös módon adta tudtukra Isten az akaratát. Közben a Szentlélek értelmezte azt a látomást, világossá tette, hogy most mit kell tenniük, és ezek után lehetett engedelmeskedni. Kell, hogy legyen vevőkészüléke Isten szolgájának.

A Korinthusi levél második részében részletesen leírja az apostol, hogy ez a „vevőkészülék” a Szentlélek. Csak az lehet Isten használható szolgálja, aki kapta Isten Szentlelkét. Ki kapja? Aki újonnan született. Minden újjászületett Krisztus-követő kapta Isten Szentlelkét, és attól kezdve képes felfogni, meghallani, megérteni azt, amit Isten neki mond.

Olyan szép, amikor az ilyen emberek egy életszakaszukra visszatekintenek, akkor teljes meggyőződéssel tudják mondani: Áldjad Őt,

mert az Úr mindent oly szépen intézett. Hisszük-e ezt előre felé, hogy mindent oly szépen fog intézni? Éppen ezért kérdezem: Mit akarsz, Uram, és ha megértettem, azt fogom cselekedni.

Ez a három feltétlenül kell hozzá: az élő Istenbe vetett feltétlen bizalom, az önmagam feletti uralomról való lemondás — a kormányt átadom Őneki, és az Ő Szentlelke az újjászületés csodája.

* * *

Mielőtt imádkozunk, még annyit szeretnék mondani, hogy Draskóczy László testvérünk a hónap végén visszavonul gyülekezeti orgonista szolgálatából.

Szeretnék ma este családi körben megköszönni neki azt a több, mint három évtizedet, amit itt töltött. Szeretnék megköszönni Istennek, hogy adta őt gyülekezetünknek és az egyháznak.

Gyülekezetünknek akkor adta, amikor a legnagyobb bajban voltunk és pontosan őreá volt szükség. Egyházunknak pedig úgy adta, hogy nem ő jelentkezett, hogy különféle szakmai feladatokat el akar végezni, hanem a feladatok keresték meg őt, és ezt nem találta véletlennek: elfogadta Istentől a sok plusz feladatot azzal a sok hálátlan velejárájával is, amit közben el kellett hordozni. Hálásak vagyunk azért, hogy Isten megengedte, hogy itt szolgáljon köztünk.

Személyesen: köszönöm az ő hűségét. Azt, hogy sokszor betegen is jött szolgálni, és miatta fennakadás soha nem volt. Köszönöm, hogy mindig őszinte, egyenes, szókimondó volt. Szembe mondta meg a velem kapcsolatos kifogásait és hibáimat is, és ezzel sokat segített rajtam is, gyülekezeten is.

Köszönöm, hogy szerette az Úr Jézust, szerette a gyülekezetet. (Nem mindig volt könnyű egy-egy istentisztelet előtti lármában ezt a szeretetet gyakorolni.) Köszönöm, hogy nemcsak munkatársak lehetünk hosszú időn át, hanem a Krisztusban testvérek is, barátok is, egyszer-másszor bajtársak is, és néhány alkalommal még a lelkipáteré is lett, anélkül, hogy ő tudta volna ezt.

Amennyire ismerem az életét, az ő életében is tetten érhető Istennek ez a munkája, amit a mai igénk hozott elő. Tudniillik, hogy neki terve van velünk, Ő vezeti az övéit, néha olyan feladatokat készít el, amire nem is gondoltunk, formálja és használja az övéit mások javára. A szülői háztól az idősödő korig és az azzal járó terhekig sok mindenben tetten érhető az ő szolgálatában.

Erre szeretnének emlékezni ma este azok, akikkel ő az átlagnál intenzívebben is közösen dolgozott: a kórus és a kölkei zenei hetek részvevői, és néhány közös emléket szeretnének majd felemlíteni. Mi pedig megköszönjük Istennek, és azért imádkozunk, hogy a testben hátralevő idejét is – ahogy Péter apostol írja – Isten akarata szerint, Isten dicsőségére és sokunk épülésére tudja eltölteni, hiszen kellene egy igen jó, gyülekezeti énekeskönyv is református egyházunknak. Most, hogy több ideje lesz, talán még több erőt tud ebbe fektetni.

Imádkozzunk!

Istenünk, hálásan köszönjük, hogy terved van velünk. Köszönjük azt a csodát, hogy meg is érthetjük, hogy mi a te akaratod velünk.

Kérünk, add nekünk Szentlelkedet. Engedd, hogy valóság legyen minél többünk életében, hogy adsz nekünk Lelkedből erőt, hogy értjük és szeressük elrendelt utunkat és minden parancsodat.

Kérünk, támogass minket az engedelmesség lelkével. Hadd legyen egyre könnyebb a te felismert akaratodat cselekednünk is, halogatás nélkül – ahogy ma is olvastuk az igéből. Hadd lehessünk eszközök a te hatalmas kezekben mások javára, a te dicsőségedre.

Köszönjük, hogy idevezetted Lacit a gyülekezetbe. Téged magasztalunk mindazért az erőért, jó gondolatokért, ihletésért, amit ez alatt az idő alatt is kapott tőled. Kérjük a te áldásodat életére. Tedd őt áldássá szerettei között és egész egyházunkban.

Kérünk, Urunk, hogy mindaz, ami itt ma elhangzik, szolgálja a te dicsőségedet és a mi hitünk erősödését.

Ámen.

694

Urunk, ez a hála napja

☞ Malan, Cesar (1787-1864) ☞ Kéri Tamás (1962-) és ☞ Cseh Testvérek ék.
Vizi István (1961-); 1-5 vsz. ☞ Hamar István (1941-); 6.vsz.

U - runk, ez a há - la nap - ja, Né - ked zeng ma é - ne - künk.

Kö - szön - jük, hogy sze - retsz min - ket, Nél - kü - led nem él - he - tünk.

2. Urunk, külön hálát adunk,
Ha Igédre gondolunk,
Hirdettesd, mert így lesz boldog
Életünk és otthonunk.

4. Urunk, annyi ember él ma,
Nem tudják, mit tegyenek,
Világosság, vezesd őket,
Egyedül ne legyenek!

3. Urunk, szóljon ma is hozzánk
Az a szó, mely bátorít,
Vígasztalj és nyújtsd erődet,
Félelem ha tántorít!

5. Urunk, ez a szívünk vágya:
Adjad jól megértenünk,
Mi az, ami terhel minket,
S mi az, ami kell nekünk!

6. Urunk, töltsd be Szentlelkeddel
Minden földi gyermeked,
Hogy megtisztult, boldog szívvel
Teljesítsük tervedet!